

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku Z. [...] w W.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty [...], Skarbu Państwa - Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w W., H. [...] sp. z o.o. w J., o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 lipca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1.350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych i na rzecz H. [...] sp. z o.o. w J. kwotę 1.350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy Z. [...] od postanowienia Sądu Okręgowego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczył przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c., a więc istnienie istotnego zagadnienia prawnego, a także oczywistą zasadność skargi.

Wskazane przez skarżącego istotne zagadnienie prawne dotyczy tego, czy w świetle art. 6 k.c., art. 3 k.p.c., art. 626¹ § 2 k.p.c. można uznać za prawnie dopuszczalne, gdy starosta reprezentujący Skarb Państwa będący uczestnikiem postępowania w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie w toku tego postępowania składa do sądu wnioski o założenie księgi wieczystej dla nieruchomości objętej wnioskiem o zasiedzenie, na podstawie tych samych dokumentów, które zostały uznane za te, które nie mają związku z nieruchomością, a także kwestię, czy stwierdzenie niedopuszczalności złożenia w toku postępowania o zasiedzenie wniosku o założenie księgi wieczystej dla tej

samej nieruchomości jest równoznaczne z obaleniem domniemania określonego w art. 3 u.k.w.h. i stanowi podstawę do wykreślenia prawa własności z księgi wieczystej.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas w orzecznictwie niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla wyniku konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Musi ponadto istnieć ścisły związek między istotnym zagadnieniem prawnym, podstawami kasacyjnymi oraz motywami rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji. Wykazanie tej przyczyny nie sprowadza się bowiem jedynie do sformułowania problemu prawnego, konieczne jest przede wszystkim przedstawienie odpowiedniego wywodu jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia określonego zagadnienia prawnego, ale także wadliwość przyjętego przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym orzeczeniu rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji, opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Sformułowane we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zagadnienia nie odpowiadają powyższym wymaganiom. Nie dotyczą bowiem bezpośrednio przedmiotu sprawy, abstrahują od koniecznych do wykazania przez wnioskodawcę przesłanek zasiedzenia nieruchomości i nie wykazują w istocie związku między sugerowaną przez skarżącego potrzebą wypowiedzi Sądu Najwyższego dotyczącej postępowania wieczystoksięgowego o wpis a wynikiem niniejszej sprawy. Nie wyjaśnił bowiem skarżący, jakie znaczenie ma okoliczność, że w księdze wieczystej ujawniony jest właściciel, skoro w celu uwzględnienia jego wniosku powinien wykazać fakt samoistnego posiadania określonej nieruchomości przez wskazany w kodeksie cywilnym okres, którego długość jest determinowana jego dobrą lub złą wiarą.

Skarżący powołał się także na oczywistą zasadność skargi, której upatruje w uchybieniach postępowania przed Sądem drugiej instancji. Przyczyna ta zachodzi jednakże w przypadku kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez zagłębiania się w szczegóły sprawy. Spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy tak ewidentnym naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy (por. post. SN z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, nie publ.). Skarżący nie wykazał tak rozumianej wadliwości zaskarżonego postanowienia.

W tym stanie rzeczy wobec nie wykazania przez skarżącego powoływanych przyczyn kasacyjnych orzeczono jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego, który złożył odpowiedź na skargę kasacyjną, znajduje oparcie w art. 98, 99 i 108 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

jw